

Ο Κυθρεώτης

του Γ. Κοκί

Κυθρεώτη,
Σε είδα περιβοήαρη, να ξαποσταίνεις στις λεμονιάς τον Ιάσιο,
για να ανασάνεις από τον κάματο της δουλειάς,
σκυφτός μ' έγνοια, με αγάπη πάνω στη δική σου γη,
για να την κάνεις να καρπίσει,
μια και είχες συνεργό και βοηθό,
του Κεφαλήβρυσου το γονιμοποιό, κρυστάλλινο νερό.
Σε θαύμασα ακούραστο δουλευτή,
να πασκίζεις χωμένος στους απέραντους εθαιώνες μέσα,
να μαζέψεις στάλια-στάλια το αγιασμένο λάδι,
φως και δύναμη ζωής για 'σένα μα και τους γύρω σου,
να το βάζεις ευλαβικά στα καντήλια μέσα
κι εκείνα να σκορπούν τριγύρω τ' απαλή, γήινο τους φως,
στις άγιες εικόνες μπροστά,
μέσα στις έξι εκκλησιές, στα πάμπολλα ξωκλήσια.
Σε ζήηεψα σαν ξακουστό τεχνίτη,
να διακρίνεσαι με όποιο σου λήχαινε στα χέρια εργαλείο,
έτσι που ο καθένας να θαυμάζει των χεριών σου τα έργα.
Σε καμάρωσα σαν επιστήμονα
να διαπρέπεις με του μυαλού σου την αξιοσύνη,
στης γνώσης και του επιστητού το δύσκολο μα ζηηευτό του έργο.
Να σου μοιάσω πεθυμώ στην πίστη, που είχες για θεό και για πατρίδα
και τη συμμετοχή σου ζηηεύω στους όποιους είχες αγώνες γι αυτά τα δυο
και στης θυσίας σου το βωμό ευγνωμοσύνης άνθη τοποθετώ.
Μα μου σπαράζεται η ψυχή, σαν σε βήεπω τώρα,
με βαριά βήματα να σέρνεις το κορμί,
μακριά απ' τη δική σου την αγαπημένη γη
και μ' αγωνία και πείσμα να ψάχνεις του γυρισμού το δρόμο για να βρεις.

Από την ανέκδοτη ποιητική συλλογή «Κυθρέα του Πενταδάκτυλου η Κόρη, της Μεσαριάς η μάνα, της Κύπρου το στολίδι»